

0408 – 8. april

Fader vår, du som er i himmelen. Mat 6: 9.

Ingen kristen bør gå videre i bønnen Fader vår, før han først har tenkt grundig gjennom om han i barnlig tillit mener det han sier i de første ordene i denne bønnen; nemlig at Gud er hans omsorgsfulle Far, og han selv Guds elskede barn. For hele bønnens trøst og kraft avhenger av en sann hjertets tro på disse første ordene.

Kan du av hjertet kalle Gud din Far? Tror du av hjertet at du er Guds kjære barn? Og skjønner du virkelig hva dette vil si –? Å, da kan du også i hjertets tillit be det som følger videre i denne dyrebare bønnen!

Men her møter vi mange slags svikt selv hos ellers gudfryktige mennesker. Først hos dem som ennå ikke er frigjort og har fått troen, disse som arbeider i egen kraft.

Disse regner seg nok på en viss lettvinnt måte for å være Guds barn. Men ikke i den store, virkelige betydningen, som dette betyr når vi hører Kristus taler om det. Bare i den betydning at de ikke vil sammenliknes med verden. De er kristelige, de vil tilhøre den flokken som søker og elsker Gud.

I denne utvortes meningen kan en tale ganske lett om det å være «Guds barn». Men å tilhøre den kristelige flokken, er slett ikke det samme som å tro at «Gud er vår rette Far, og vi hans rette barn». For hva det betyr, det vil du skjønne av Kristi ord om at vi virkelig er hans brødre.

For tenk nå over –, å, Gud: Gi oss åpne øyne til å se dette! – hva det betyr at Herren, når han har fullbyrdet sitt soningsverk, den dagen han står opp igjen begynner å tale på denne måten: «Gå til mine brødre og si til dem at jeg skal fare opp til min Far og deres Far, til min Gud og deres Gud».

Merker du her hva det vil si å være Guds barn? Her taler Herren først om brødre. Men ikke nok med det. For at ingen skulle gå for lett forbi hva han mente med brødre, føyer han også til: «Min Far og deres Far, min Gud og deres Gud».

Dermed har jo vår Herre Kristus uttrykkelig markert for oss hva som er den egentlige betydningen av bror. Og da får ordene Guds barn en betydning som englene i himmelen kunne ha grunn til å skjule ansiktene sine for.

Guds barn! Det var dette store Gud i begynnelsen hadde som mål da han skapte menneskene, og som hver og en kan se, skapte alt det som er på jorden for menneskenes skyld.

Menneskene – Guds barn! Det var dette hans mål Gud ikke ville gi opp, selv om menneskeheten ved Adams synd falt ut av gudsbildet, og som gjorde at Guds evige Sønn skulle bli et menneskes barn. Og da skulle bevise overfor alle andre at vi var hans brødre, alle som ved gjenfødelsen har fått Gudsbildet opprettet på ny i hertet.

Men her må vi bekjenne at våre hjerter er alt for trange til virkelig å kunne fatte noe så stort. Og samtidig er det så vesentlig skille mellom den enes og den andres tro på dette punktet.

Den ene kan aldri nok undre seg over høyden og dybden, bredden og lengden i denne herlige sannheten. Kan aldri få det inn i hjertet slik som han ser og tror det. Selv om han allerede har sin største glede på jord i dette.

Mens den andre med letthet kan tro alt han har lyst til, av dette. Men det blir ikke noe som overvelder ham, han har ingen spesiell glede av det. Han har ennå ikke sett så mye av hva det vil si å være Guds barn. Dette er den første feilen som gjøres i troen på ordene Fader vår.

Det andre gjelder de troende. Selv de som en tid har vært lykkelige i dette herlige barneforholdet, kan lett på ny synke ned i sin egen fattigdom. De begynner å se på seg selv, og mister barnets rette, tillitsfulle forhold til Gud. Enkelte ber da Herrens bønn i en viss likegyldighet. De tenker ikke over hva de sier med ordene Fader vår, og blir ganske lett ferdig med det på den måten. Men derfor ber de også hele bønnen tørt og uten lyst.

Andre igjen har rett og slett en bundet samvittighet. De har hatt et eller annet større fall, eller er sunket ned i sterke fristelser og syndens lenker. Dette møter dem nå i bønnestunden, og forskrekker dem med slike tanker: «Vil du be til Gud, du kalle Gud din Far, du, som har syndet på den eller den måten, som vet godt med deg selv hva du har gjort!» Her oppstår de aller største vanskelighetene for at vi med den rette tillitsfulle ånd kan si: Fader vår.

Måtte vi alle sammen, uansett hvor vi hører hjemme i disse eksemplene, legge det sterkt inn over oss hvor ubeskrivelig viktig det er å ikke fortsette på denne måten, så vi uten tro og mening med dette sier: Fader vår!

For dette er det punktet hele vårt åndelige liv avhenger av; nemlig at vi virkelig har en barnlig tillit til Gud, så vi av et sant hjerte mener det vi sier, når vi påkaller ham som vår Far.

Hvis samvittigheten på ny blir fanget under trelldommens åk, så vi blir redde for å nærme oss vår himmelske Far gjennom denne bønnen, –. Eller vi på ny sovner inn, så vi i lettsindighet sier: Fader vår, uten å mene det vi sier, –. Så fører det i begge tilfellene til åndelig død.

Det åndelige livet er et tillitsfullt barnlig liv med Gud, slik apostelen skildrer det: «Dere fikk ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle bli ført inn i frykt, men dere fikk barnekårets Ånd, og i Ånden roper vi: «Abba, Far!» Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn».